

жица, и ми припада. Слѣдъ малко стражарьтъ отъ коридорьтъ погледнѣ по случаяй прѣзъ дупката на вратата ми, и като ме видѣ прострѣнѣ на земята, малкото гърне прѣтурено до мене, зе ме за умрѣлъ, и повика Шилера.

Сѣтнѣ дойде подикономьтъ; побързахъ да идѣтъ за докторьтъ. Той заповѣда да ми дажѣтъ незнамъ какъвъ цѣръ, за да ми заекне сърдцето, нѣ стомахьтъ ми не можеше нищо да държи. Главоболнето ми се умножяваше страшно.

Тутакси обадихъ за състоянъето ми на управителятъ, който завчясъ испроводи единъ куриеринъ за Виена, за да пита какъ трѣбува да се прѣнесжѣ съсъ мене. Отговорихъ му, че не трѣбува да влизамъ у болницата, а можѣтъ да се погрижѣжѣтъ за мене ежщо тѣй, както когато сѣмъ у болницата. Освѣнъ това давахъ власть на подикономьтъ да ми дава чорба отъ готвачницата си додѣто трае важността на болѣетъта.

Това послѣдне запрѣпазване отъ първо ми бѣше бесполезно. Никоя храна, никаква чорба не ми нуваше. Състоянъето ми бѣше тежко една недѣля наредъ, и бѣлнувахъ денѣ и ноцѣ.

Оставихъ да ме гледатъ Кралъ и Кубицки, и двамата ми слугувахъ съсъ присърдце.

Щомъ дояхъ малко на себеси, Кралъ ми повтареше :

« Имайте увѣренъе на Бога, господине; само Богъ е добъръ. »

А азъ му отговаряхъ: « Молете се за мене, нѣ да ме ицѣри, а да ми отнеми злочестията и да ме остави да умрѣ за исплащанъе на грѣховетѣ ми. »

Той ме накара да искамъ да се причестѣхъ.